

Arrest

**nr. 141 143 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 mei 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 juli 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 6 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert in zijn aanvraag 9bis dat hij sinds jaar en dag de hoedanigheid van vluchteling genoten zou hebben van de Nederlandse autoriteiten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Navraag bij de Nederlandse verbindingssambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België heeft aangetoond dat betrokkene in Nederland nooit erkend werd als vluchteling. Bij besluit van 09.08.1996 is betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van tijdsverloop in de asielprocedure. Deze informatie werd tevens toegevoegd aan het administratief dossier. Betrokkene heeft aldus nooit de hoedanigheid als erkend vluchteling genoten en de bewering dat hij aldus geen bescherming meer zou genieten van zijn land van geboorte slaat nergens op.

Betrokkene haalt tevens aan dat hij geen band meer zou hebben met zijn land van oorsprong, dat hij zijn geboorteland verliet op 13-jarige leeftijd en dat hij niet meer zou zijn teruggekeerd. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om zijn aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien merken wij op dat betrokkene wel al eens is teruggekeerd naar Macedonië. Zo bevat zijn reisdocument geldig van 20.01.2006 tot 20.01.2011 duidelijk in- en uitreisstempels naar Macedonië. De bewering dat betrokkene aldus geen banden meer zou hebben met zijn land van oorsprong wordt daarmee ontkracht.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige strafrechtelijke veroordeling zou hebben opgelopen in zijn meer dan 20-jarig verblijf dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien menen wij dat deze opmerking enigszins misplaatst is daar betrokkene op 16.01.2013 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 5 jaren behalve de voorhechtenis van 28.01.2012 tot 24.09.2012 voor diefstal.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat zijn volledige leven zich hier zou afspelen, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij een heel netwerk van vrienden en kennissen zou hebben opgebouwd, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zijn CV kan voorleggen en dat hij zou solliciteren- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. In de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk beschouwd.

Een belangrijk feitelijk element waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken deze beslissing onderbouwt, betreft de verblijfsituatie van verzoeker in Nederland. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zou verzoeker nooit erkend zijn als vluchteling:

[...]

Deze overweging is compleet foutief en in strijd met de aangebrachte gegevens door verzoeker.

In zijn regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet liet verzoeker opmerken als volgt:

“2. In het jaar 1993 zijn de ouders van verzoeker samen met hun gezin (vier kinderen, waarom de heer [I.S.], verzoeker) gevlucht uit hun land van herkomst.

Sinds 27 juli 1993 verbleven zij allen in Nederland.

Op 9 augustus 1993 dienden zij allen in Nederland hun asielaanvraag in, dewelke werd toegekend (STUK 4).

3. Concreet betekent dit in hoofde van verzoeker dat hij sinds 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid.

Sinds 14 juni 2000 werd hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd toegekend.

Bovendien verkregen de moeder van verzoeker, mevrouw I.D., en de drie andere kinderen (S., S. en S.) de Nederlandse nationaliteit.

Dit alles wordt bevestigd in een officieel schrijven uitgaande van het Ministerie van Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst in een schrijven van 31 augustus 2006 (STUK 5).”

(Regularisatieaanvraag, stuk 3, pagina 3).

Verzoeker liet aldus duidelijk opmerken dat (1) hij sinds 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid en (2) dat hem sinds 14 juni 2000 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd toegekend.

Dit feitelijk gegeven werd gestaafd door verzoeker a.d.v. officiële documenten, afkomstig van de Nederlandse autoriteiten.

Er werd door verzoeker verwezen naar stuk 5 van de bijgevoegde stukkenbundel aan de regularisatieaanvraag waarin expliciet wordt bevestigd door het Nederlandse Ministerie van Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) als volgt:

“[S.] is sinds 14 juni 2000 in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Hij was daardoor sinds 9 augustus 1996 in het bezit van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid.”

(Stuk 4; [...])

Door verzoeker werd eveneens verwezen naar stuk 7 van de bijgevoegde stukkenbundel aan de regularisatieaanvraag waarin opnieuw expliciet werd bevestigd door de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst dat verzoeker werd erkend als vluchteling (stuk 5).

2. Dit feitelijk bewijselement wordt door de bevoegde overheid schromelijk genegeerd, waardoor de bevoegde overheid artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, schendt.

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bovendien moet inzake de zorgvuldigheidsplicht erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan derhalve nagaan of de bevoegde overheid rechtmatig is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit bovenvermelde vaststelling blijkt dat de bevoegde overheid haar beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en dat de beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens en op grond van een incorrecte feitenvinding. [...]"

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

"1. In zijn aanvraag tot regularisatie heeft verzoeker zijn aanvraag eveneens gegrond op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

[...]

2. Verzoeker merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing gevolgen heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker, daar hem geen machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd toegestaan.

Bovendien kon de bevoegde overheid door de bestreden beslissing, waarbij de weigering tot machtiging van verblijf werd uitgesproken, een bevel geven om het grondgebied te verlaten waardoor een verwijderingsmaatregel kon genomen worden.

3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de bevoegde overheid in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, waarna moet worden onderzocht of hierop een inbreuk wordt gepleegd door de machtiging tot verblijf als onontvankelijk, dan wel ongegrond te verklaren.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangehouden dat er sprake is van een gezins- en privéleven, aangezien wordt "onderzocht" of de terugkeer naar het land van herkomst in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van dit recht. Hieruit blijkt dat de bevoegde overheid erkent dat er in casu sprake is van gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dit blijkt ook uit de feitelijk beschreven toestand in de regularisatieaanvraag. Verzoeker is sinds zijn 13 jaar met zijn ouders gevlucht uit Macedonië en verblijft thans nog steeds bij zijn ouders in de woonst gelegen te [...] (vader: de heer [I.J.], geboren op [...]; moeder: mevrouw [I.D.], geboren te [...]). De

ouders van verzoeker zijn erkend als vluchteling in België en genieten een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht ("fair balance") te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Bijgevolg moet worden onderzocht of hierop een inbreuk wordt gepleegd door de machtiging tot verblijf als onontvankelijk, dan wel ongegrond te verklaren.

4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing stelt hierover als volgt:

[...]

Uit deze bewoordingen blijkt dat een nauwkeurig onderzoek op grond van alle omstandigheden waarvan de overheid kennis had of moest hebben, in casu niet werd uitgevoerd. De "fair balance" werd niet gemaakt.

Door de bevoegde overheid wordt enkel gesteld dat er geen disproportionaliteit zou bestaan door terug te keren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Dergelijke algemene en abstracte formulering ondermijnt elke belangenafweging die de bevoegde overheid gehouden is te maken in toepassing van artikel 8 EVRM.

Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de overheid het juiste evenwicht heeft willen nastreven, terwijl zij hiertoe verplicht is. Elke afweging of nauwkeurig onderzoek ontbreekt. Enkel een abstracte stijlformule wordt gebruikt.

Hiermee wordt artikel 8 EVRM manifest geschonden.

5. Ondergeschiedt, merkt verzoeker op dat in zijn regularisatieaanvraag duidelijke hinderpalen werden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

De ouders van verzoeker zijn erkende vluchtelingen en kunnen onmogelijk terugkeren naar Macedonië, waartoe men verzoeker wel wil verplichten. Het gezinsleven van verzoeker kan onmogelijk worden voortgezet op een effectieve manier in Macedonië.

Verzoeker is bovendien financieel en emotioneel afhankelijk van zijn ouders, reden waarom hij bij hen verblijft en niet kan terugkeren naar Macedonië om aldaar zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

Bovendien weze eraan herinnerd dat er wettelijk geen termijn staat op de beoordeling van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet en dat in de praktijk blijkt dat dergelijke aanvragen vaak een langdurige behandelingstermijn hebben, waardoor verzoeker onmogelijk weet hoelang hij van zijn familie zal worden gescheiden.

Deze elementen worden, zo blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing, opnieuw niet nauwkeurig onderzocht, minstens ontbreekt de "fair balance".

Artikel 8 EVRM wordt hierdoor geschonden.

6. Uiterst ondergeschikt, merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing bovendien wordt gerepliceerd door de bevoegde overheid dat gewone sociale relaties volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen:

“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8”

(bestreden beslissing, pagina 1)

Het EHRM benadrukt nochtans duidelijk dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Daarenboven is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker is geïntegreerd in België en verblijft hier sinds 6 jaar, nadat hij reeds op 13-jarige leeftijd naar Nederland kwam en daar steeds verbleef. Sindsdien heeft hij hier verschillende relaties opgebouwd en zijn gehele sociale en economische levenssfeer hier voortgezet. Deze elementen werden alleen aangehaald door verzoeker in zijn regularisatieaanvraag (stuk 3).

Bijgevolg dient de Dienst Vreemdelingenzaken te onderzoeken of deze elementen in casu voldoende zijn om te spreken van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Volkomen ten onrechte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat sociale relaties eenvoudigweg “niet” (lees: nooit) onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, hetgeen uitdrukkelijk in strijd is met de rechtspraak van het EHRM.

Hiermee wordt artikel 8 EVRM manifest geschonden.

Daarenboven schendt de Dienst Vreemdelingenzaken door deze handelswijze artikel 9bis Vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht). [...]”

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandig-

heden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder de hoofding *'feiten en ontvankelijkheidsgronden (buitengewone omstandigheden)'*, na het gegeven van een algemene toelichting bij het begrip *'buitengewone omstandigheden'* en een algemene schets van zijn feitelijke situatie, zich beriep op volgende buitengewone omstandigheden:

- het gegeven dat zijn leven zich thans volledig in België afspeelt, hij perfect Nederlands spreekt en volledig is ingeburgerd;
- hij reeds meer dan 20 jaar in Nederland en België woont, samen met zijn familie, en geen band meer heeft met zijn land van herkomst dat hij op dertienjarige leeftijd verliet en nadien niet meer bezocht;
- het gegeven dat hij rechtmatig de *'asielstatus'* kreeg in Nederland, hetgeen impliceert dat hij geen bescherming geniet van zijn land van geboorte.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen wordt ingegaan en wordt gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

In zijn eerste middel gaat verzoeker in op de motivering in de bestreden beslissing waarbij verweerder oordeelt dat de bewering van verzoeker dat hij erkend vluchteling is in Nederland, waardoor van hem niet kan worden verwacht de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit zijn herkomstland, niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verweerder motiveerde in dit verband dat hij navraag deed bij de Nederlandse verbindingsambtenaar en dat deze navraag leerde dat verzoeker in Nederland nooit werd erkend als vluchteling. Verzoeker genoot er enkel een verblijfsvergunning *'op grond van tijdsverloop in de asielprocedure'*. Verweerder stelt dat nu verzoeker nooit werd erkend als vluchteling hij ook niet dienstig kan voorhouden dat hij geen bescherming kan genieten van zijn land van geboorte. Verzoeker voert een uitgebreid betoog waarmee hij aangeeft dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij nooit werd erkend als vluchteling in Nederland foutief is en strijdig is met de door hem aangebrachte gegevens. De Raad merkt evenwel op dat in de stukken waarnaar verzoeker verwijst nergens uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van een erkenning als vluchteling van verzoeker. Integendeel wordt er in deze stukken melding van gemaakt dat verzoeker *"een vergunning tot verblijf zonder beperkingen [werd verleend], aangezien er sedert genoemde aanvragen van betrokkene sprake is van tenminste drie jaren relevant tijdsverloop"*, verblijfsvergunning die sinds 14 juni 2000 werd omgezet in een *"verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd"*, hetgeen

overeenstemt met de motieven van de bestreden beslissing. Het door verzoeker gestelde wordt daarenboven uitdrukkelijk tegengesproken door een correspondentie tussen de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 29 maart 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat is opgenomen in het administratief dossier, en waarbij door de Nederlandse autoriteiten in ondubbelzinnige termen wordt verduidelijkt dat verzoeker *“niet [is] erkend als vluchteling”*. Verzoeker slaagt er ook geenszins in enig stuk voor te leggen van een erkenning als vluchteling door de hiertoe in Nederland bevoegde instantie. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of enig cruciaal bewijselement ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten.

Verzoeker geeft verder aan dat verweerder geen voldoende onderzoek heeft gevoerd in het licht van de door hem ingeroepen miskennen van artikel 8 van het EVRM. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker zelf zich in zijn aanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden op zich niet uitdrukkelijk beriep op voormelde verdragsbepaling. Hij maakte er wel melding van thans zijn leven in België te hebben opgebouwd en hier samen te verblijven met zijn familie. Bij de beoordeling of dit ingeroepen element als buitengewone omstandigheid kon worden aanvaard, stelde verweerder dat de elementen van integratie op zich de gegrondheid van de aanvraag betreffen, en aldus op zich niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend, doch toetste hij vervolgens ook of de verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen geen miskennen zou inhouden van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing kan als dusdanig niet worden afgeleid dat verweerder de ingeroepen familiebanden kwalificeert als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu hij spreekt over verzoekers *‘recht op een gezins- of privéleven’*. Hij laat aldus in het midden of hij van oordeel is dat deze familiebanden als gezinsleven of als privéleven onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling kunnen vallen. Verweerder spreekt zich aldus ook niet uit over de vraag of er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden tussen verzoeker en zijn familie, waarbij het loutere feit dat men samenwoont niet volstaat (EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk), vereist opdat in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder oordeelde in ieder geval dat de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure in geen geval in disproportionaliteit staat ten opzichte van het ingeroepen privé- of gezinsleven. Hij stelde dat aldus enkel sprake is van een tijdelijke verwijdering van het grondgebied die geen verbreking van de familiale relaties inhoudt.

De Raad stelt vast dat deze stellingname in de bestreden beslissing in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Waar verzoeker nog aangeeft dat verweerder zou hebben nagelaten een nauwkeurig onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis had of diende te hebben en niet blijkt dat hij het juiste evenwicht heeft willen nastreven of een correcte belangenafweging doorvoerde, kan de Raad verder enkel maar vaststellen dat verweerder wel degelijk de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen ter staving van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag bij zijn beoordeling heeft betrokken. Gelet op deze elementen blijkt geenszins dat verweerder tot een kennelijk onredelijk oordeel is gekomen of dat hij geen juiste afweging heeft gemaakt tussen verzoekers belang en het algemeen belang dat is gediend met een correcte naleving van de immigratiereglementering. Het gegeven dat hij hierbij een *“algemene en abstracte formulering”* hanteerde, doet geen afbreuk aan de gemaakte belangenafweging en toont op zich het onjuist of kennelijk karakter van de beoordeling ook nog niet aan. De Raad kan in dit verband zo ook enkel opmerken dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd weliswaar wees op het gegeven reeds 20 jaar in Nederland en België te hebben gewoond samen met zijn familie en hier intussen een leven te hebben opgebouwd, doch zonder vervolgens op een concrete, begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel was dat zijn privé- of gezinsleven in België hem verhinderde om een beroep te doen op de reguliere procedure. Hij bracht zo ook nog geen concrete elementen aan betreffende de band met zijn ouders die aantonen dat een tijdelijke scheiding van zijn familie teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van herkomst niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht. In deze situatie blijkt niet dat het verweerder toekwam enig nader onderzoek te voeren en de bevindingen in dit verband af te wegen tegen het algemeen belang of dat verzoeker dienstig kan stellen dat een meer nauwkeurig

onderzoek of een meer concrete belangenafweging door het bestuur was vereist. Hij betwist verder de motivering in de bestreden beslissing ook niet dat zijn bewering in de aanvraag om machtiging tot verblijf dat hij sinds dertienjarige leeftijd niet meer terugkeerde naar zijn land van herkomst en aldus geen banden meer heeft met dit land, niet geheel overeenstemde met de werkelijkheid, gelet op duidelijke in- en uitreisstempels van Macedonië in zijn paspoort.

De Raad benadrukt in dit verband ook dat verzoeker de mogelijkheid had alle door hem nuttig bevonden elementen aan te brengen ter staving van de buitengewone omstandigheden, en dat het met name ook aan hem toekwam deze buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken, en dat hij het gegeven dat hij zelf mogelijk in gebreke bleef alle in dit verband nuttige elementen aan te brengen niet kan tegenwerpen aan verweerder. Verzoeker betoogt thans alsnog financieel en emotioneel afhankelijk te zijn van zijn ouders en hierdoor niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland, doch hij kan in het kader van huidig beroep niet dienstig voor het eerst dit argument naar voren brengen. Er kan verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die verzoeker – die bovendien ten tijde van de bestreden beslissing reeds 34 jaar oud was – niet uitdrukkelijk heeft aangevoerd naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag. Ook thans brengt verzoeker daarenboven geen enkele concrete aanwijzing of begin van bewijs aan van deze vermeende afhankelijkheid, zodat het voor de Raad niet mogelijk is deze bewering te toetsen op haar objectiviteit.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen zijn belangen en de belangen van de overheid. Eenmaal terug in zijn herkomstland, staat het verzoeker vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, in beginsel niet strijdig met artikel 8 van het EVRM en blijkt niet dat in casu concrete elementen voorlagen die een andere beoordeling noodzaakten.

De Raad stelt verder vast dat verweerder in de bestreden beslissing geenszins motiveert dat het gezinsleven kan worden verdergezet in het land van herkomst. Verweerder gaf enkel aan dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding van zijn familie inhoudt en dit zonder dat dit een breuk van de familiale relaties inhoudt. Op deze grond ziet hij geen schending van artikel 8 van het EVRM. Het door verzoeker aangevoerde dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in het land van herkomst en dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden, gaat voorbij aan deze concrete motivering en vermag deze nog niet aan te tasten. Verzoeker kan de band met zijn familieleden invoeren in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Indien hierop een positieve beslissing volgt, verhindert niets hem om opnieuw het Rijk binnen te komen en hier te verblijven. Indien deze aanvraag ten gronde zou worden geweigerd, kan verzoeker in rechte de rechtmatigheid van deze beslissing laten toetsen.

Verzoeker geeft vervolgens aan dat geen termijn staat op de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging en dat in de praktijk dergelijke aanvragen vaak een langdurige behandelingstermijn hebben, doch dergelijke stelling betreft slechts een hypothetische bewering, die niet wordt onderbouwd met enige objectieve stukken. Hij kan aldus ook bezwaarlijk voorhouden dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden of enig onderzoek in dit licht was vereist. Uit het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het herkomstland een bepaalde tijd in beslag neemt, kan verzoeker nog niet afleiden dat verweerder een kennelijk onredelijke beslissing heeft getroffen of niet langer een juist evenwicht tussen de op het spel staande belangen heeft gehanteerd.

De Raad stelt ook nog vast dat verweerder terecht en in overeenstemming met rechtspraak van de Raad van State oordeelde dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, stelt verweerder niet dat sociale relaties nooit onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Hij gaf enkel aan dat '*gewone*' sociale relaties hier niet onder vallen. De vaststelling dringt zich daarnaast op dat verweerder er zich geenszins toe beperkte te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Hij hield er wel degelijk rekening mee dat er sprake was of kon zijn van een beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België, nu hij verder motiveerde dat in ieder geval de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure nog niet in disproportionaliteit staat ten

aanzien van enig beschermenswaardig privéleven in België. Aldus blijkt niet dat verzoeker nog dienstig kan aanvoeren dat verweerder concreet diende te onderzoeken of de door hem ingeroepen elementen in concreto kunnen worden gekwalificeerd als een privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.5. Beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS